

judar för israelisk-palestinsk fred

"Fredsprocessen" är död. Fast frågan är om den någonsin var särskilt levande. Obama försökte få igång processen i somras men det blev bara ett par möten mellan Netanyahu och Abbas innan Israel började bygga på Västbanken och satte därmed stop för de direkta samtalen. Varpå Obama gav upp kravet på byggstopp. Abbas försöker nu att förmå världsamfundet att erkänna Palestina som en självständig stat efter ett ensidigt utropande. Personligen vet jag inte vad det skulle åstadkomma så länge inte USA erkänner staten. Utsikterna till en tvåstatslösning är, minst sagt, bleka just nu.

Annat som hänt under den långa tiden sedan förra Bladet är att Dror har nekats inresa in i Israel pga Ship to Gaza och att Ruchama Marton, grundare av Physicians for Human Rights-Israel, har fått Right Livelihood Award ("det alternativa Nobelpriset"). Andra som nekats inresa är Noam Chomsky och en grupp clownar. Och Apartheidmuren byggs vidare.

Redaktionen önskar våra läsare Ett Gott Nytt År!

Chefredaktör Jakub Srebro

"Eighteen years we are negotiating with the Palestinians while building settlements.

Why should we suddenly change it? "

undrade statsminister Binyamin Netanyahu.

Så sant! Och resultatet av dessa 18 års förhandlingar är mer bosättningar och mindre fred.

Redaktion: Jakub Srebro, Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jonatan Stanczak, Lisa Granér

I detta nr: The top worst errors Israel is about to make, Bradley Burston (2), Den israeliska ockupationens ekonomiska politik, Jonatan Stanczak och Ilan Cohen (4), Kafka, schakaler, araber och freden, Jorge Buzglo (7), Schakaler och Araber, Franz Kafka (10), Israel bör respektera internationell rätt, Neve Gordon (13), Argentina, Brasilien och Uruguay har erkänt Palestina, Jorge Buzaglo (14), Palestine 2011, Jeff Halper (15), Första brevet till farmor, Maria Bergom Larsson (18), Inte i mitt namn!, Maria Bergom Larsson (21), 4 frågor till Pelle Andersson (23), Tal till minne av Kristallnatten, Joakim Philipson (24), De ropar aldrig mer, Henry Ascher (26), Tale Vanløse Torv 9.11.10, Robert Refby (30), Dror vill ha tillbaks sin saxofon, ynetnews (33), Det får inte hända igen! (35), Ruchama Marton får Right Livelihood priset (35), JIPFs handlingsprogram (36)

Top 10 worst errors Israel is about to make

Making major mistakes: what they are, why they matter, where they stand, and what you can do about it.

1. The Loyalty Oath.

What it is: A proposed amendment to Israel's Law of Citizenship, which, if approved by the Knesset, would require non-Jews seeking citizenship to pledge allegiance to Israel as a "Jewish and democratic state." The bill does not require Jews to make the same declaration.

Why it matters: A watershed measure which has been widely condemned as formally racist, passage of the bill, a key demand of Avigdor Lieberman's Israel Beiteinu party, could also fuel Lieberman's drive to head the Israeli right, and eventually, run for the premiership.

Where it stands: Approved by the cabinet this week by a 22-8 vote, with all Labor ministers and three Likud MKs opposed. To become law, it must now pass three Knesset votes in the coming months.

What you can do: Add your voice to those working to defeat passage of the law. The law must have the support of the Likud [27 seats] and Labor [13] in order to pass. Write to Prime Minister and Likud Chair Benjamin Netanyahu and to Defense Minister and Labor Chair Ehud Barak to urge them to bar the bill from passage. The individual e-mail addresses of all

Likud MKs may be found by clicking their names on the Knesset website. Senior Likud MKs Benny Begin, Dan Meridor and Michael Eitan, as well as Knesset Speaker Reuven Rivlin have already spoken out strongly against the Loyalty Oath. Others are believed to have serious reservations, and may be persuaded to abstain or work to keep the bill from reaching the Knesset floor.

The Association for Civil Rights in Israel has compiled an extensive and informative listing of pending legislation with potentially anti-democratic consequences, including bills which could strip citizenship from people having taken part in Gaza aid flotillas and penalties for commemorating Naqba Day, the Palestinian day of mourning for the events of 1948.

2. Deporting Children Who Want to be Israelis

What it is: Interior Minister Eli Yishai, chair of the ultra-Orthodox Shas, has dug in his political heels to demand that the government expel 400 children of foreign nationals working in Israel, who no longer have valid permits to stay. Many of the children were born in Israel. Most say

they feel that Israel is their home, and that they want to remain and become citizens.

Why it matters: Yishai has cast the deportations as holding the line against the possibility of millions of workers flooding into Israel, posing threats of disease and demographic dilution of the Jewish character of the state. In practice, however, the deportations come in lieu of a coherent policy on refugees, asylum seekers, and foreign nationals. Beyond this, most of the children know no other home, and like their parents, have demonstrated strikingly good citizenship.

Where it stands: Yishai said this week that the deportations would begin in a few weeks, adding that he could have ordered another 10,000 to leave the country, but did not.

What you can do: Voice your concerns to Education Minister Gideon Sa'ar, who has led the effort for a cabinet reconsideration of the deportations. Also, support groups working to help vulnerable resident non-citizens, including Physicians for Human Rights-Israel, Kav Laoved and Hotline for Migrant Workers.

3. Expanding settlement in East Jerusalem

What it is: Plans to further expel Palestinians in order to install Jews in homes in the flashpoint areas of Silwan and Sheikh Jarrah, and to create a large tourism area to promote the City of David settler tourism enterprise.

Why it matters: Any changes in Jerusalem, in particular operations in which the municipality and the police shield and foster settlement expansion can have devastating consequences.

Where it stands: City officials are watching closely, waiting for protests and U.S. scrutiny to die down, before ordering new expulsions into effect.

What you can do: Support the protests. Attend. Monitor events. Make your concerns known to members of congress, senators, the President.

4. Resuming Construction of the Jerusalem Museum of Tolerance

What it is: A mammoth, contentious project of the Simon Wiesenthal Center of Los Angeles, built on an ancient Muslim cemetery in the heart of the Holy City's downtown.

Why it matters: The location of the excavation work, the extravagance of the complex in a poverty-plagued city, and the insensitivity demonstrated by Wiesenthal Center chief Rabbi Marvin Hier have enraged Muslims and moderate Jews in the city and around the world.

Where it stands: The project has been faltering of late, following the resignation of renowned architect Frank Gehry. But SWC has declared its determination to go on, hastily hiring a new architectural team.

What you can do: Contact the Simon Wiesenthal Center and Jerusalem Mayor Nir Barkat to urge that the project be put to an end.

5. Perpetuating the siege on Gaza

See Israel's 10 worst errors of the decade.

6. Using attack dogs against protesters sailing on aid boats to Gaza

Enough said.

What you can do: See contact Defense Minister, above.

7. Barring entry and/or jailing and/or expelling additional Nobel Peace Prize winners, intellectuals, authors, and clowns.

8. Gratuitously and intentionally angering Turkish and other Mideastern neighbors.

9. Gratuitously and intentionally angering the U.S. and E.U., and giving them the impression that Israeli and Diaspora Jews prefer settlements to peace with the Palestinians.

What you can do: Get involved with Americans for Peace Now, J Street, the New Israel Fund, Tikkun, Ameinu, Meretz USA and any of the many other organizations working at the local, national, and international level on behalf of peace, democracy, and social justice in Israel.

10. Failing to indict Avigdor Lieberman for alleged money laundering.

What you can do: Pray.

Bradley Burston

Den israeliska ockupationens ekonomiska politik - ett möte och samtal med Shir Hever

”The 1990s were a decade of change in Israel/Palestine, and a decade of change for me personally as well. My dual interests in economic theory and in political analysis were both deeply affected by the Oslo process. At the time, these negotiations filled me with hope. I must confess that I was taken in by Israeli politicians who promised peace, and by economists who said that peace coupled with a ”free market” would lead to prosperity for both sides.”

Med detta inleder Shir Hever, ekonom och forskare för den israeliska-palestinska organisationen *The Alter-*

native Centre, sin bok om den israeliska ockupationens ekonomiska politik. Den 7 december anordnade JIPF tillsammans med Palestinagrupperna och Palestinska Föreningen ett öppet möte med Shir på Klara konferens i Stockholm. Vi gavs detta tillfälle då Shir var inbjuden till Sverige av Näringslivets Internationella Råd (NIR).

Shir menar att för att besvara frågan om hur ockupationen påverkat och fortsätter påverka den israeliska ekonomin, måste vi dela in ockupationen i tre tidsperioder, med viss överlappning. Den tidiga ockupationen 1967-1986, då Israels

kontroll över det palestinska området kunde uppnås med minimala medel eftersom det förekom mycket lite motstånd och eftersom Israel utifrån historiska lärdomar försökte ”störa” lokalbefolkningen så lite som möjligt. Samtidigt fick den palestinska befolkningen tillgång till den israeliska arbetsmarknaden som erbjöd relativt högavlönat arbete i nom en ”low skilled labour sector”. Samtidigt profiterade den israeliska ekonomin på denna lågavlönade arbetskraft. Ockupationen var också lönsam eftersom Israel exploaterade naturtillgångar och tog ut skatter av den ockuperade befolkningen. Israel tog också kontrollen över den palestinska marknaden som översvämmades och fortsätter göra så idag av israeliska varor som effektivt slog ut den inhemska produktionen. Slutet av den första perioden innebar dock ökade utgifter för Israel i och med bosättningsexpansionen som kostade i både säkerhetsutgifter och subventioner till bosättarna. Men det största problemet för Israel var det ökande palestinska missnöjet som resulterade i den första Intifadan. Detta kom att bli början på den andra perioden av ockupationen, liksom slutet för den profitabla ockupationen för Israels del.

De israeliska militära utgifterna exploderade eftersom Israel var tvungen att förstärka bosättningarna, sätta upp vägspärrar och slå ner upproret. Dessutom minskade israelisk försäljning på de ockuperade områdena med ungefär 50 procent som följd av konsumentbojkotter av palestinier. Turismen till Israel föll också kraftigt. Toppen för denna period kom i och med den andra Intifadan. Inkomsterna som genererades av ocku-

pationen understeg helt enkelt kostnaderna för att upprätthålla den.

Den tredje perioden överlappar den andra och fortsätter till dagens datum. Denna period karaktäriseras av privatisering och ändrad profil på ockupationen. Efter den andra Intifadan började Israel privatisera delar av den militära strukturen, t.ex. överläts underhåll och övervakning av bosättningar och vägspärrar till privata säkerhetsföretag, till stor del inspirerat av privatiseringar av delar av USA:s militära styrkor. Andra viktiga kostsamma skeenden under denna period är påbörjandet av byggandet av separationsbarriären och utrymningen av bosättare från Gaza. Barriärbygget liksom privatiseringarna inom militären innebar nya tillfällen för Israels säkerhetsindustri som växte till en av Israels ledande exportnäringar.

Konsekvensen av ockupationens skenande kostnader, menar Shir, leder till att Israel inte längre tjänar på ockupationen i rent ekonomiska termer. Han har beräknat att de aktuella kostnaderna för att upprätthålla ockupationen är ca 9 % av Israels BNP och att de kommer att utgöra ca 50 % av Israels budget år 2030, om bosättningarna fortsätter expandera i den takt som de gör idag. Detta är en national-ekonomisk orimlighet, som i sig själv kommer att kräva förändringar i Israels ockupationspolitik.

Ockupationens och neoliberaliseringen av den israeliska ekonomin har dock ytterligare konsekvenser som är förödande för det israeliska samhällets framtid, menar Shir. De socioekonomiska klyftorna har vuxit från att tidigare ha varit på ungefär samma nivå som

Finland, till att vara näst störst bland världens alla utvecklade länder. Inberäknat hela befolkningen på ockuperat område är Israel den mest ojämlika staten på jorden. Samtidigt som Israels ekonomi i BNP växer, ökar fattigdomen, arbetslösheten och kriminaliteten och befolkningens lojalitet gentemot staten minskar. Israels tidigare höga rankning inom utbildning har rasat till gränsområdet mellan i- och u-länder. Samtidigt sker idag en "brain drain" från Israel på samma nivå som i Angola, samtidigt som de tidigare stora vågorna av högutbildade judiska immigranter från resten av världen nästintill avstannat.

Att ockupationen är destruktiv för Israel, och att Israels enda sätt att överleva som en demokratisk modern välfärdsstat är att upphöra med ockupationen, är ingen nyhet. Men i alla fall för mig konkretiseras detta när man ser det i ekonomiska siffror. Trots att en majoritet av befolkningen i Israel förlorar på ockupationen, både ekonomiskt och socialt, poängterar Shir att det finns de som tjänar på ockupationen. Framförallt den israeliska eliten. 50 % av det samlade israeliska börsnoterade värdet ägs av 18 familjer som i det alltmer privatiserade israeliska samhället åtnjuter ett stort ekonomiskt och politiskt inflytande. Det är även dessa företag som står för den största delen av den israeliska exporten som idag alltmer utgörs av säkerhetsrelaterade produkter.

Den största vinsten för Israel är dock att de israeliska skattebetalarna inte behöver sörja för den ockuperade befolkningen, den bördan sörjer det internationella samfundet för. Inte nog med det, Israel profiterar till största delen på det biståndet.

Det internationella samfundets stöd till det alltmer biståndsberoende palestinska folket kanaliseras genom Israel på olika sätt. Varor köps på den israeliska marknaden, tullar och skatter betalas till den israeliska staten, utländsk valuta kanaliseras genom israeliska banker som tar ut avgifter, biståndsorganisationerna måste nyttja israeliska logistikföretag och betala avgifter för israeliska säkerhetskontroller. Beräkningar gjorda av olika forskare beräknar att 50-70 % av det internationella biståndet avsett för palestinier på det ockuperade området går direkt in i den israeliska ekonomin och utgör en viktig del i Israels utländska valutareserv.

Övriga inkomster för Israel är utländskt bistånd från framförallt USA och Tyskland. Efter 1973 ökade USA:s bistånd till Israel flera gånger om och idag är Israel USA:s största biståndsmottagande land. Tyskland betalar krigsskadestånd (Wiedergutmachung) till drabbade judar som bor i Israel till den israeliska staten, ett bistånd som idag dock har föga betydelse jämfört med USA:s bistånd.

Dessutom har den goodwill som Israel tjänade efter Osloavtalet och påföljande internationella lovord lett till öppnandet av en internationell marknad för israeliska företag med tillträde till världens tullunioner, inklusive EU. Detta har kompletterats omfattande investeringar i Israel av internationella företag, framförallt inom IT-sektorn, delvis subventionerade av den israeliska staten. Därutöver är det ockuperade palestinska området den andra största exportmarknaden för israeliska produkter efter USA.

Shir menar att om en internationell bojkottrörelse lyckas göra ockupationen olönsam för den israeliska eliten så kommer ockupationen att upphöra inom några år.

BDS skulle göra att Israel tvingas att i högre grad förlita sig till sin inhemska ekonomi. Eftersom den inhemska ekonomin framförallt är kopplad till de lägre inkomstklasserna och exportindustrin med de övre, skulle främst de redan väl-

beställda påverkas. Den ekonomiska eliten i Israel är genom sitt ekonomiska beteendemönster, som i hög grad baseras på inkomster från exportindustrin, utlandskontakter och konsumtion av importerade varor, mer känslig för internationella åtgärder. Samtidigt är det denna grupp som genom sin ekonomiska och politiska makt har störst möjlighet att förbättra situationen.

Jonatan Stanczak och Ilan Cohen

Kafka, schakaler, araber, och freden

Franz Kafka hade en extremt skarp känslighet, som gränsade till det profetiska. Kafkas värld var mardrömmarnas värld, men samtidigt en värld som är den kända, alldagliga verklighet vi alla lever i. Kafka skrev inte bara romaner och noveller, han skrev också korta metafysiska betraktelser och aforismer. Vissa av hans aforismer bjuder på en enorm profetisk (och poetisk) kraft, ibland blandad med en lågmäld judisk humor. ”Messias ska komma när det inte längre behövs”, skriver han till exempel. Hans radikala negativism var, paradoxalt nog, en effekt av hans förtvivlade, mystiska hopp. Kafka menar att det behövs ett rigoröst, radikalt och tålmodigt avståndstagande: ”Du behöver inte lämna rummet. Du kan sitta kvar vid ditt bord och lyssna. Du behöver inte ens lyssna—bara vänta, stilla och ensam. Världen kommer att erbjuda sig till dig för att bli avslöjad—den har inget val, hänryckt kommer den att rulla vid dina fötter”.

1917 skrev Kafka en novell för Martin Bubers tidskrift *Der Jude*. Novellen heter ”Schakaler och araber”, och refererar på ett mardrömslikt och hallucinatoriskt sätt till den då redan pågående konflikten mellan judar och araber i Palestina. (Vi återger novellen efter artikeln; de som är lyckliga nog att förstå Kafkas modersmål kan söka ”Schakale und Araber” på nätet.)

Vi befinner oss i öknen. En vandringsman från Norden har slagit läger i öknen i sällskap med sina arabiska medresenärer för att övernatta. Natten har fallit och araberna finns på avstånd. Då dyker det upp en grupp schakaler, som börjar tala med honom. Nu har han äntligen kommit, säger de, mannen från Norden som ska rädda dem från araberna. De berättar för honom att de har väntat i evigheter och nästan tappat hoppet, men nu har han äntligen kommit! Mannen anar dock en uråldrig nedärvd fejd och befärar att denna ska sluta först efter blodsutgjutelse.

”Herre, du måste göra slut på striden som delar världen. Sådan som du, så beskrev våra förfäder den som ska fullgöra det”. (En schakal tar nu fram en liten rostig sax ur en av sina hörntänder.) ”Du ska skära halsen av dem med denna sax!” Då dyker plötsligt karavanledaren upp: ”Och så slutligen saxen! Nu får det vara nog!” Karavanledaren svänger sin jättelika piska och schakalerna skingras i en hast. Han säger till resenären: ”Ett absurt hopp hyser dessa djur. Dårar, sanna dårar är vad de är. Därför älskar vi dem. Se bara, en kamel har dött inatt och jag har låtit ta hit den” (hans män slänger kamelen åt schakalerna, som kastar sig över kadavret). Novellen slutar med att karavanledaren säger: ”Underbara djur, inte sant? Och vad de hatar oss!”

Det finns flera olika tolkningar av Schakaler och araber. Enligt en av dem, representerar schakalerna de ortodoxa, traditionella judarna. Dessa ortodoxa judar, hjälplösa och försvarslösa, utgör typexempel för den sorts judendom som sionisterna försöker få bukt med. Denna tolkning stöds av det faktum att *Der Jude* var en sionistisk tidskrift. ”Såsom parasiterande djur, vilka är beroende av andra för sin föda, symboliserar de den avsaknad av självtillit som sionisterna anklagade de västerländska [*sic*] judarna för.” (R. Robertson, *The German-Jewish Dialogue: An Anthology of Literary Texts, 1749-1993*, 1999) En annan, nietzscheansk tolkning menar att de traditionella judarna är fångna i sin religiösa andlighet och dess gammalmodiga, maktlösa moralitet. Tack vare sin råstyrka ”bortom gott och ont” känner den överlägsne araben sig trygg. Han kan till och med älska sina

ärkefiender, som hos honom väcker enbart road förvåning (W. Sokel, *The Myth of Power and the Self: Essays on Franz Kafka*, 2002). För den nietzscheanske sionisten gäller det då att uppnå samma överlägsna nivå av självsvåldig styrka och hänsynslöshet.

En avgörande invändning mot den här typen av tolkningar är att Kafka inte i någon del var föraktfull eller negativt inställd mot de traditionella judarna. Tvärtom berättar hans biografer att han beundrade och älskade det som han såg som en äkta och livfull judendom, den judendom som då strömmade in i Prag och Centraleuropa med flyktingarna undan förtrycket och förföljelserna i Ryssland och Östeuropa. Biograferna berättar till exempel hur han besökte teatrar och föreställningar där han njöt av den vitala jiddisch kulturen (se t. ex. E. Pawel, *The nightmare of reason: a life of Franz Kafka*, 1984).

Som jag ser det, ligger sådana tolkningar också långt ifrån Kafkas mardrömska fantasi. Man kan jämföra dessa tolkningar med människors tydningar av Rorschachs bläckplumpor. Konfronterade med berättelsens kryptiska text, speglar dessa tolkningar först och främst uttolkarnas egna föreställningar och idéer—ibland omedvetna sådana. Kanske det klokaste som har sagts om tolkningarna av Schakaler och araber är att det är fåfängt att försöka hitta ett entydigt budskap i Kafkas berättelse. Berättelsen har många, lika plausibla eller icke plausibla tolkningar (G. Triffit, i J. Whitlark, *Behind the Great Wall: A Post-Jungian Approach to Kafkaesque Literature*, 1991). Hos var och en

frammanar texten egna tankar och associationer, utifrån var och ens egna utgångspunkter och erfarenheter.

Mina egna utgångspunkter och referensramar leder mig till att förhålla mig till Kafkas text som man förhåller sig till en laddad mardröm, eller till de kryptiska budskapen från ett orakel. Som jag ser det, är ett kritiskt och betydelsemättat element i berättelsen, när schakalerna uppmanar mannen från Norden att göra slut på araberna. I ett laddat ögonblick tar en av schakalerna fram ett vapen, med vilket han uppmanar mannen att upplåna araberna. Saxen de tar fram tycks vara ett mycket mäktigt, oerhört vapen. Kan saxen stå som symbol för ett atomvapen? Kan en rostig sax vara ett atomvapen? Kanske en gammal rostig atombomb från den tiden på 1960-talet när de först tillverkades av Israel med hjälp av bl. a. fransmännen? Men, just det, det är inte europén som i berättelsen ger vapnet till schakalen utan tvärtom, det är schakalen som vill ge vapnet till europén för att han ska utplåna araberna med. Fast det verkar inte längre aktuellt att upplåna araberna... Nu vill man av västerlänningarna att de ska bomba iranierna istället... Men de är muslimer trots allt... Hedningen vägrar i vilket fall ingripa.

Det finns en annan märklig förveckling som också verkar laddad med mening. Mitt i sitt fåfänga försök att övertala västerlänningen om att skära halsen av araberna, blir schakalerna upptäckta av

karavanledaren. Nu är de här igen, med sitt hopplösa saxtrick! Han svänger sin jättelika piska och schakalerna skingras i en hast. Han säger: "Ett absurt hopp hyser dessa djur. Dårar, sanna dårar är vad de är. Därför älskar vi dem!" Sedan kastar han en hel kamel åt schakalerna. Här anar jag en gest fylld av betydelse. Vad kan kamelkadavret symbolisera? Kan det representera erbjudandet som arabernas förbund kom med? Att araberna skulle sluta fred med ett Israel inom 1967 års gränser? Symboliserar kamelen Israel inom 1967 års gränser? Fast i berättelsen kastar sig schakalerna ivrigt på kadavret, medan i verkligheten vill Israel inte höra talas om något fredsinitiativ från Arabförbundet... Till sist svänger karavanledaren sin jättelika piska över schakalerna som mumsar på kadavret. Lyckligtvis för schakalerna, griper mannen från Norden hans arm och stoppar honom. Karavanledaren säger: "Du har rätt, herre. Vi lämnar dem åt deras kallelse". Kan detta tolkas så att Israel till sist, tack vare västerlänningarnas ingripande, accepterar Arabförbundets förslag?

Berättelsen slutar med att karavanledaren säger: "Underbara djur, inte sant? Och vad de hatar oss!"

Kan Kafkas orakelutsaga tolkas som att en "realistisk fred" till sist kommer att uppnås, baserad på sedvanliga, världsliga lidelser som hat, hopp, förakt, avund, kärlek, rädsla, förundran, missunnsamhet?

Jorge Buzaglo

Schakaler och Araber

Vi hade kampat i oasen. Resenärerna sov. En lång och vitklädd arab kom förbi. Han hade tagit hand om kamelerna och var nu på väg att lägga sig.

Jag lade mig på rygg i gräset. Jag ville sova. Jag kunde inte. Det avlägsna tjutandet från en schakal. Jag satte mig upp. Och det som nyss var så långt borta befann sig plötsligt alldeles inpå mig. En flock schakaler omringade mig, deras stickande ögon lysande i matt guld. Deras slanka kroppar rörde sig snabbt och samordnat, som anförda av en piska.

En schakal trängde sig på mig bakifrån in under min arm, tätt intill mig som om han behövde min värme. Sedan stod han framför mig och talade, nästan öga mot öga:

”Jag är den äldsta schakalen i hela trakten. Jag är glad att kunna vara den som välkomnar dig. Jag hade nästan tappat hoppet, vi har väntat på dig sedan evigheter. Min mor väntade på dig, och före henne hennes mor, och före dem alla deras mödrar genom tiderna tillbaka till alla schakalers urmoder. Tro mig!”

”Det förvånar mig,” sa jag, och glömde att tända veden som låg förberedd för att röken skulle hålla schakalerna borta. ”Det förvånar mig mycket det du säger. Jag har kommit från den avlägsna Norden av ren slump på en kort resa. Vad vill ni då, schakaler?”

Och som uppmuntrade av detta kanske alltför vänliga tal, slöt de sin ring närmare mig samtidigt som de flämtade kort och väsande.

”Vi vet att du kommer från Norden”, började den äldste. ”Vårt hopp ligger precis i detta. I Norden hittar man det förstånd som inte finns hos araberna. Du vet, ur detta kalla högmod kan man inte få ens en smula förnuft. De dödar djur för att äta dem, och de föraktar as”.

”Tala inte så högt”, sa jag. ”Här i närheten sover araber”.

”Det märks väl att du är en främling”, sa schakalen, ”annars skulle du känna till att genom hela världshistorien har en schakal aldrig varit rädd för en arab. Skulle vi frukta dem? Är det inte ett tillräckligt elände att vi kastades ut bland dessa människor?”

”Kanske, det är möjligt”, sa jag. ”Jag vågar inte uttala mig om saker som jag kan så lite om. Det verkar handla om en mycket gammal fejd, som antagligen ligger i blodet och kanske bara kan avslutas genom blod”.

”Du är mycket klok”, sa den gamle schakalen, och de flåsade alla ännu snabbare, med hetsade lungor, fast de stod stilla. En bitter lukt strömmade ur deras käftar, som jag stundtals bara kunde uthärda genom att pressa samman tänderna. ”Du är mycket klok. Det du

säger stämmer väl med vår gamla lära. Vi tar deras blod och striden är över”.

”Å!”, sa jag, hetsigare än jag hade velat. ”De kommer att försvara sig. De kommer att åstadkomma masslakt med sina gevär”.

”Du missförstår oss”, sa han, ”på människors viss som alltså är detsamma även i den höga Nord. Vi ska ju inte döda dem. Inte ens hela Nilens vatten skulle kunna göra oss rena igen. Vid blotta åsynen av deras levande kroppar springer vi vår väg mot renare luft, i öknen, som just därför är vår hemvist”.

Och alla schakalerna runt omkring – som under tiden hade blivit många fler – sänkte sina huvuden mellan frambenen och putsade sig med tassarna. Det var som om de ville dölja en så djup avsky, att jag hade velat fly ur kretsen med ett högt språng.

”Vad tänker ni göra, då?”, frågade jag. Jag ville resa mig, men jag kunde inte. Två unga djur hade bitit sig fast i min rock och skjorta bakifrån. Jag var tvungen att sitta kvar.

”De håller ditt släpp”, sa den gamla schakalen allvarligt och förklarade: ”det är ett bevis på respekt”.

”De måste släppa mig!” skrek jag och vände mig än till den gamle, än till de unga.

”Det kommer de naturligtvis att göra”, sa den gamle, ”om det är det du vill. Det tar bara en liten stund, eftersom de i enlighet med sin sed har bitit sig djup in och bara

långsamt kan släppa sitt bett. Lyssna under tiden på vår bön!”

”Ert uppträdande har inte gjort mig särskilt mottaglig för den”, sa jag.

”Låt inte vår klumpighet ligga oss till last”, sa han och tog nu för första gången hjälp av sin naturliga stämmas klagoton. ”Vi är stakars djur – allt vi har är våra tänder. Vad än vi vill åstadkomma, gott som ont, har vi bara våra tänder”.

”Vad vill du då?”, frågade jag, bara en smula lugnad.

”Herre”, ropade han och alla schakalerna jämrade sig. Det lät för mig mycket avlägset, som en melodi. ”Herre, du måste göra slut på striden som delar världen. Sådan som du, så beskrev våra förfäder den som ska fullgöra det. Vi måste få fred med araberna, få luft som vi kan andas och vyn över horisonten som omger oss ska renas från araber; inga klagorop från bocken som araben har stuckit ihjäl; i frid ska varje djur dö, ostört ska vi dricka de torra och renade in till benknotorna. Renhet önskar vi, inget annat än renhet” – och nu grät och snyftade alla. ”Hur kan du uthärda i denna värld, du ädla hjärta och ljuva inkråm! Smutsig är deras vithet; smutsig är deras svärta; deras skägg är horribla; tittar man i deras ögonvrå vill man spy; och lyfter de armen, öppnar sig helvetet i deras armhålor. Och det är därför, o herre, därför o min dyre herre, som du med hjälp av dina allsmåktiga händer ska skära halsen av dem med denna sax!” Han nickade då med huvudet och en schakal kom fram. Denne hade i en hörntand en liten skräddarsax täckt av gammal rost.

”Och så slutligen saxen! Nu får det vara nog!”, skrek den arabiske karavanledaren som hade smugit sig fram mot vinden och nu svängde sin jättelika piska. Alla schakaler flydde hastigt, men stannade en bit därifrån hukande tätt tillsammans, så stela och så tätt intill varandra att de liknade en smal inhägnad omringad av irrbloss.

”Så har också du, herre, sett och hört detta skådespel”, sa araben och skrattade så glatt som hans stams tillbakadragenhet tillät.

”Du vet alltså vad djuren vill?” frågade jag.

”Naturligtvis, herre”, sa han, ”det är ju allmänt känt – så länge det finns araber så vandrar denna sax genom öknen och kommer att vandra med oss till tidernas slut. Den erbjuder varje europé för det stora dådet; i varje europé ser de den utvalde. Ett absurt hopp hyser dessa djur. Dårar, sanna dårar är vad de är! Därför älskar vi dem. De är våra hundar, finare än de ni har. Se bara, en kamel har dött inatt och jag har låtit ta hit den.”

Fyra bärare kom och kastade det tunga kadavret framför oss. Knappt låg det där förrän schakalerna höjde sina röster. Var och en kom fram med buken strykande mot marken, som dragen av ett oövervinnerligt rep. De hade glömt

araberna; de hade glömt hatet, förtrollade av en kraftfullt stinkande kropp vars närvaro utplånade allt annat. Redan hängde en av dem från halsen och fann pulsådern i det första bettet. Som en liten ursinnig pump som lika bestämt som utsiktslöst vill släcka en överväldigande brand, ryckte och skakade varje muskel i deras kroppar på sin plats. Strax samlades de alla till en idog arbetande bergsformation ovanpå liket.

Då slog karavanledaren kraftfullt sin jättelika piska kors och tvärs över dem. De lyfte sina huvuden, halvt berusade, halvt utmatade och såg araberna stå framför dem. Piskan träffade nosen; de ryggade tillbaka och drog sig baklänges en bit. Men kamelens blod låg redan där i en pöl, ångande mot himlen, och kroppen var söndersliten på flera ställen. De kunde inte motstå det. De var där igen. Ledaren lyfte åter sin piska. Jag grep hans arm.

”Du har rätt, herre”, sa han. ”Vi lämnar dem åt deras kallelse. Förresten, det är dags att bryta upp. Nu har du sett dem. Underbara djur, inte sant? Och vad de hatar oss!”

Franz Kafka
Översättning: Jorge Buzaglo från
engelska, spanska och svenska
översättningar, med stöd av
originalversionen och avgörande hjälp
från EKBO, som jag tackar så mycket.

BDS: Israel bör respektera internationell rätt

Neve Gordon är en känd israelisk statsvetare och fredsaktivist från Ben-Gurion University of the Negev. Han är författare till Israel's Occupation (University of California Press, 2008) och andra böcker och artiklar om mänskliga rättigheter i Israel/Palestina. Som Neve Gordon säger, BDS riktar sig mot den israeliska ockupationen, inte mot staten Israel. BDS riktar sig mot israelisk politik, inte mot israeliska medborgare. Meningen är att Israel ska förstå att ockupationen har ett högt pris. Hemsidan för det svenska BDS-nätverket är bojkotta-israel.org.

Jorge Buzaglo

There is a considerable amount of misunderstanding about the BDS (Boycott Divestment and Sanctions). As John Berger explained a while back, BDS is not a principle but a strategy; it is not against Israel but against Israeli policy; when the policy changes BDS will end.

BDS is also not about a particular solution to the Israeli-Palestinian conflict, but rather the demand that Israel abide by

international law and UN resolutions. It is accordingly something that you can support if you are for a two state solution or a one state solution. You can even support it as a Zionist. It arises from the realization, following years of experience, that the Occupation will not end unless Israelis understand that it has a price.

In a sense, the fact that a boycott is required is a sign of weakness following the polarisation and marginalisation of the left in Israel. On the one hand, we have more or less used all the other weapons we have in the arsenal of non-violent resistance and the situation on the ground is only getting worse. On the other hand, we are witnessing the development of a proto-fascist mindset in Israel. I am, for example, extremely anxious about the extent that the space for public debate in Israel is shrinking.

One of the ways of silencing any dissent is the through the demand for loyalty, so that a slogans you hear a lot now is "no citizenship without loyalty." This slogan reflects the inversion of the republican idea that the state should be loyal to the

**Du har väl betalat medlemsavgiften för 2010?
Annars är det snart dags för 2011 års avgift.
Det kostar bara 200 kr/år (inkl. bladet).
Endast JIPF - bladet kostar 100 kr/år.
Betalas på postgiro 475 29 17-7**

citizen and is accountable for inequities and injustices. It is a manifestation of the complete reversal of the republican relationship between state and loyalty and the adoption, instead, of a logic similar to the one that informed Mussolini's Italy. It is - as Gramsci once said - part of the morbid symptoms of our times.

One of the expressions of these symptoms is the increasingly violent attitude towards any kind of dissent within Israel. I have received more death threats following my criticism of the flotilla fiasco than ever before. When I walk on campus people ask in jest if I am wearing a bullet proof vest. Such jokes have a menacing undertone. Therefore it is not all that surprising that only three professors in Israel openly support a boycott; many others are in the closet because supporting BDS is not considered to be a legitimate form of critique and people who back it are in danger of being punished.

And yet, there is also a sense that the pro-government proponents have gone too far. They are not only targeting people on the far left, but practically everyone who is even slightly critical of government policies. A couple of months ago a high school principle who objected to military officers coming in to speak to his pupils, was all but crucified. Clearly the outrage of so many Israeli academics against the assault on academic freedom has little to do with the boycott, but is rather against the attempt to silence any kind of critique. There is an ever-growing sense that public discourse in Israel is dramatically shrinking. Thus, the provost of Haifa University, who courageously criticized the Minister of Education and the assault on academic freedom, is by no means a left-winger but is simply outraged at the current developments. He would never otherwise support my stance on the boycott.

Neve Gordon

Argentina, Brasilien och Uruguay har erkänt Palestina

(Och nu även Bolivia, red. anm.)

”Det är hög tid att erkänna Palestina som stat” sa Héctor Timerman, Argentinas (judiske) utrikesminister. Den 6 december Argentinas president Cristina Fernández de Kirchner har meddelat Mahmoud Abbas, den palestinska myndighetens president, att Argentina erkänner Palestina som fri och oberoende stat, inom 1967 års gränser och enligt det som parterna kommer att bestämma under förhandlingsprocessen. Argentina, tillsammans med Brazil och Uruguay, menar att det är hög tid att erkänna Palestina som stat. Man säger sig

uttrycka på detta sätt Argentinas starka önskan för definitiva framsteg i en förhandlingsprocess som man hoppas ska leda till en rättvis och hållbar fred i Mellanöstern. Samtidigt understryker Argentina ”sin oåterkalleliga ställning för att Israel ska vara erkänt av alla länder, och dess rätt att leva i fred och säkerhet inom sina gränser”. Man menar att genom beslutet att erkänna staten Palestina vill Argentina återuppliva fredsprocessen.

Israels reaktion var syrligt: ”Detta bedrövlige beslut hjälper inte att förändra

situationen mellan Israel och palestinierna”.

I en intressant analys, Fredrik Charpentier Ljungqvist, forskare vid Centrum för medeltidsstudier (Stockholms universitet) menar att majoriteten av världens stater, 112 av 192, erkänner numera Palestinas självständighet (<http://blogs.su.se/fchar/Diverse/fchar-ji1a45BP>). Flera europeiska stater, inklusive Vatikanen, finns bland dem som erkänner staten Palestina. Men inte Sverige och inte heller EU.

Det är förstås lätt att i dagens läge vara pessimist angående påverkan av ett

sådant erkännande på Israels ockupationspolitik. Men som Fredrik Charpentier Ljungqvist säger: ”Det är en konflikt utan ände men jag tror ändå, som situationen nu är, att ett erkännande av ett självständigt och suveränt Palestina från Sveriges och EU:s sida skulle kunna mer positiva inverkningar på den obefintliga fredsprocessen än negativa”.

Sverige borde erkänna Palestina som en fullt självständigt och suverän stat inom 1967 års gränser, och verka för ett liknande beslut inom EU.

Jorge Buzaglo

Palestine 2011

Struggling as I have for the past decades to grasp the dynamics of the Israeli-Palestinian conflict and find ways to get out of this interminable and absolutely superfluous conflict, I have been two-thirds successful. After many years of activism and analysis, I think I have put my finger on the first third of the equation: What is the problem? My answer, which has withstood the test of time and today is so evident that it elicits the response...”duh”...is that all Israeli governments are unwaveringly determined to maintain complete control of Palestine/Israel from the Mediterranean to the Jordan River, frustrating any just and workable solution based on Palestinian claims to self-determination. There will be no negotiated settlement, period.

The second part of the equation – how can the conflict be resolved? – is also easily answerable. I don’t mean entering into the one state/two state conundrum and deciding which option best. Under certain circumstances both could work, and I can think of at least 3-4 other viable options as well, including my favorite, a Middle Eastern economic confederation. The Palestinian think tank Passia published a collection of twelve proposed solutions a few years ago. What I mean is, it is not difficult to identify the essential elements of *any* solution. They are, in brief,

A just, workable and lasting peace must be inclusive of the two peoples living in Palestine/Israel;

Any solution must provide for a national expression of each people, not merely a democratic formula based on one person-one vote;

It must provide economic viability to all the parties;

No solution will work that is not based on human rights, international law and UN resolutions.

The refugee issue, based on the right of return, must be addressed squarely.

A workable peace must be regional in scope; it cannot be confined merely to Israel/Palestine; and

A just peace must address the security concerns of all the parties and countries in the region.

These seven elements, I would submit, must configure *any* just solution. If they are all included, a settlement of the conflict could take many different forms. If, however, even one is missing, *no* solution will work, no matter how good it looks on paper.

That leaves the third and most intractable part of the equation: how to we get there? Employing the linear analysis we have used over the years, you can't. In those terms we are at a dead-end of a dead "process." Israel will never end its Occupation voluntarily; the best it may agree to is apartheid, but the permanent warehousing of the Palestinians is more what it has in mind. Given the massive "facts on the ground" Israel has imposed on the Occupied Territories, the international community will not exert enough pressure on Israel to realize even a two-state solution (which leaves Israel on 78% of historic Palestine, with no right of refugee return); given the veto power over any political process enjoyed by the American Congress, locked into an unshakable bi-partisan "pro-Israel"

position, the international community *cannot* exert that required pressure. And the Palestinians, fragmented and with weak leadership, have no clout. Indeed, they're not even in the game. In terms of any sort of rational, linear, government-led "peace process," we have arrived at the end of the road.

And yet I'm optimistic that 2011 will witness a game-changing "break" that will create a new set of circumstances in which a just peace is possible. That jolt which smashes the present dead-end paradigm must come from outside the present "process." It can take one of two forms. The first possible game-changer is already being discussed: a unilateral declaration by the Palestinian Authority of a state based on the 1949 armistice lines (the 1967 "Green Line"), which then applies for membership in the UN. This, I believe, would force the hand of the international community. Most of the countries of the world would recognize a Palestinian state – including not a few in Europe – placing the US, Britain, Germany and other reluctant powers in a difficult if not impossible situation, including isolation and even irrelevancy. Indeed, a Palestinians declaration of independence within those boundaries would be a unilateral act but rather one done in agreement with the member states of the UN, who have accepted the 1949/1967 borders as the basis of a solution. It conforms as well to the Road Map initiative led by the US itself.

Such a scenario, while still possible given the deadlock in negotiations, is unlikely, if only because the leadership of the Palestinian Authority lacks the courage

to undertake such a bold initiative. A second one seems more likely: in 2011, the Palestinian Authority will either resign or collapse, throwing the Occupation back on the lap of Israel. Given the deadlock in negotiations, I can't see the PA lasting even until August, when (sort-of) Prime Minister Salem Fayyad expects the international community to give the Palestinians a state. Even if the 90-day settlement freeze eventually comes into effect, Netanyahu will not negotiate borders during that period, the only issue worth discussing. Either fed up to the point of resigning – Abbas may be weak and pliable, but he is not a collaborator – or having lost so much credibility with its own people that it simply collapses, the fall of the PA would end definitively the present "process."

The end or fall of the PA would create an intolerable and unsustainable situation. Israel would be forced to retake by force all the Occupied Territories, and unable to allow Hamas to step into the vacuum, would have to do so violently, perhaps even invading Gaza again and assuming permanent control. Having to support four million impoverished Palestinians with no economic infrastructure whatsoever would be an impossible burden (and hopefully the "donor community" would not enable the re-occupation by stepping in to prevent a "humanitarian crisis," as it does today). Such a move on the part of Israel would also inflame the Muslim world and generate massive protests worldwide, again forcing the hand of the international community. Looked at in this way, the Palestinians have one source of enormous clout: they are the gatekeepers.

Until they – the Palestinian people as a whole, not the PA – say the conflict is over, it's not over. Israel and its erstwhile allies have the ability to make life almost unbearable for the Palestinians, but they cannot impose apartheid or warehousing. We, the millions supporting the Palestinian struggle the world over, will not let it go until the Palestinians signal that they have arrived at a settlement that they can live with. Until then, the conflict will remain open and globally disruptive.

If any of these scenarios comes about and new possibilities of peace arise out of the violence and chaos that will ensue, the real question is: where will we be, the people who support a just, inclusive, workable and sustainable peace? Here in Israel/Palestine, unfortunately, there is no discussion over what may happen in the next year. Not only do we of the Palestinian and Israeli peace movements fail to give adequate direction and leadership to our civil society allies abroad, we tend to pursue "politics as normal" disconnected from the political processes around us, more reactive than pro-active. Despite its crucial importance to the Palestinian struggle, for instance, the BDS campaign moves along and accumulates strength, but is not accompanied by focused, timely campaigns intended to seize a political moment. When the Gaza flotilla was attacked and Israel was reeling from international condemnation, Palestinian and Israeli activists from all over the world – including Palestine/Israel – should have kicked into action. Sympathetic parliamentarians (and members of Congress) the world over should have been induced to introduce

bills saying that if the Occupation does not end in a year their governments will end all military aid to Israel and preferential treatment. They might not have carried the day, but imagine the public debate they would have generated at that point of time. Instead the political moment fizzled.

We are at the cusp of another such moment today, and we still have time – though not much time – to organize. Activist and civil society groups abroad should ask their Palestinian and Israeli counterparts for their evaluation of the political moment and suggestions on what to do should the Palestinian Authority collapse together with the "peace process." Though should be given over how to transform the BDS campaign and the infrastructure of resistance it is creating from a blunt instrument into one capable of more focused resistance – of mobilizing churches, trade unions and universities, for example, and by priming sympathetic politicians to act when the moment arrives? In the absence of an ANC-type organization to direct us, we have a much more difficult job of

communicating and of coordinating our actions. But we are in touch with one another. The political moment looming just weeks or months ahead demands our attention.

Life in the Occupied Territories is about to get even more difficult, I believe, but perhaps we are finally approaching the breaking point. If that is the case, we must be there for the Palestinians on all the fronts: to protect them, to play our role in pushing the Occupation into unsustainability, to resist re-occupation, to act as watchdogs over political "processes" that threaten to impose apartheid in the guise of a two-state solution and, ultimately, to ensure that a just and lasting peace emerges. As weak and failed attempts by governments head for collapse, we must pick up the slack. 2011 is upon us.

Jeff Halper

Thursday, November 25, 2010

Jeff Halper is the Director of The Israeli Committee Against House Demolitions (ICAHD). He can be reached at jeff@icahd.org.

Första brevet till farmor

Kära farmor,

Du kommer säkert ihåg hur entusiastiskt vi pratade om Israel under Sexdagarskriget 1967. Du var så orolig att detta skulle innebära slutet för Israel. Du kom ju från en judisk släkt som visserligen var assimilerad men ändå var den judiska tillhörigheten på något sätt självklar i familjen. Inte förrän mina elever i skolan hittade mitt namn på en

antisemitisk webbsida förstod jag vad den kunde innebära.

Själv såg jag i mitt inre hur kibbutzernas, socialismens och den blommande öknens Israel nu var hotat av de samlade arabstaterna. Jag tror det var så schablonartat många från min generation såg på Israel - okunniga om historien som vi var. Du var ju ganska gammal och för dig var det tillräckligt att stötta den judiska församlingen med ekonomiska bidrag, men jag hade fantasier om att jag skulle resa dit och lägga mig i skyttegravarna tillsammans med de israeliska soldaterna. Hur naivt var det inte!

Nu har jag förverkligat en annan dröm, att få resa till Israel och se hur verkligheten ser ut bakom de stora demokratiska visionerna från några av sionismens utopister. Och jag kan lova att verkligheten ser sorgligt annorlunda ut. För ett par veckor sedan reste jag som ekumenisk följeslagare i Kyrkornas Världsråds regi till norra Västbanken, en liten by som heter Jayyous. Här ska jag

tillsammans med tre andra följeslagare från olika länder leva och arbeta i tre månader. Vårt huvudsakliga arbete är att utgöra en internationell närvaro vid jordbruksgrindar och vägspärrar för att rapportera vad vi ser och visa solidaritet med dem som drabbats av Israels ockupation sedan 1967.

Vi har bara mött vänlighet och varma leenden från palestinerna, jag tror inte att de är vana vid att omvärlden intresserar sig för hur de har det. Som svensk förstår jag plötsligt hur skyddat jag har levt. Här råder stor fattigdom och mycket övervåld. Varför blir ockupationens

vardagliga förtryck så litet belyst hemma?

Vi plockade oliver härnäst på andra sidan muren tillsammans med en grupp israeler. Jag frågade en av dem varför hon var där. Hon sade: - Vad ska jag säga till mina barn när dom i framtiden frågar: "Vad gjorde du under kriget, mamma?" Nu kan jag åtminstone säga att jag hjälpte till med olivskörden - kanske

för att döva mitt dåliga samvete!

Jag minns att jag ställde samma fråga till dig när jag var liten. Sverige klarade sig ju undan vårt krig, jag minns att du och farfar tog emot flyktingar från Norge. Så du vet vad en ockupation kan innebära. Här händer mycket liknande saker på Västbanken. Nattliga räder av militären, unga män som förs bort i mörkret,

rörelserestriktioner, vapen och taggtråd. Rädsla!

”This is occupation”, är ett uttryck jag hör dagligen. När kön av bönder, åsnor, kärror och traktorer är evigt lång och väntan för att komma igenom muren till deras olivodlingar på andra sidan aldrig tycks ta slut. När killarna som kommer på cykel får veta att de själva får passera men inte cykeln, som i går vid Falamyagrinden. Nästa dag hade reglerna ändrats så oförutsägbarheten är en del av systemet. ”This is occupation”, när små barn måste ha egna tillstånd för att passera eller vara registrerade på föräldrarna. Här blir småbarn avvisade medan föräldrarna får passera. I morse vid den norra grinden blev en småbarnsmamma med bebis i famnen avvisad. Bebisens hade inget passerkort. Jag såg henne sitta gråtande på vägen tillbaka. Så många tårar i onödan! ”This is occupation”, när Jayyous, som nu den senaste natten, väcks upp klockan två av militären. Anledningen var att de sökte några tonåringar som kastat sten på muren. Samtidigt lyckas armén se till att invånarna går i ständig rädsla för vad som kan hända. I går åkte vi genom den lilla palestinska byn Farata. Här var allt uppståndelse, den israeliska armén var förstås där, likaså den palestinska polisen. Det som orsakade de upprörda känslorna var att bosättare från den närliggande bosättningen Kedumim hade kommit ner till olivlundarna, där bönderna just nu i oktober skördar sina oliver, utrustade med vapen och tändstickor.

Bosättarna hade tänt eld på en lång rad gamla olivträd. Hur ska en fredlig samlevnad någonsin bli möjlig när sådant händer samtidigt som bosättarrörelsen

uppmuntras av statsmakten?1) Bosättningarna, som enligt folkrätten är olagliga, är subventionerade genom låga räntor, billiga daghemsavgifter och andra stödåtgärder för att uppmuntra inflyttning.2) Det har lett till en tillväxt med sex procent om året av bosättarrörelsen som nu omfattar en halv miljon israeler och utgör en väldig politisk påtryckningsgrupp med utrikesminister Avigdor Lieberman som härförare. Han bor själv på bosättningen Nokdim utanför Bethlehem.3) Kära Farmor, det här brevet var ju ingen uppmuntrande läsning. Jag ser för mig att du ser mycket sorgsen ut när du läst färdigt. I Jerusalem mötte jag en av följeslagarna som var kväkare, hon sade: ”Det är när natten är som mörkast som stjärnorna syns bäst.”

Din Maria

Maria Bergom Larsson

1) Observera att all överflyttning av den ockuperande maktens befolkning på ockuperat område är olagliga enligt folkrätten.

2) ”Everybody has to move; run and grab as many hilltops as they can to enlarge the settlements, because everything we take now will stay ours. Everything we don't grab will go to them.” Ariel Sharon

3) SvD 26/9 2010

Inte i mitt namn!

Kära Farmor,

Nu har vi just kommit tillbaka efter en veckas rundresa inne i Israel. Som du vet omfattar vårt program också Israel, inte bara Palestina. Det betyder att vi mött en lång rad israeliska fredsorganisationer men också besökt en bosättning utanför Betlehem och den lilla staden Sderot vid gränsen till Gaza.

Ibland känns det svårt att hållbara så motstridiga verklighetsbilder och känslor. Ja, det kan kännas lockande att hålla sig till det svart-vita, någon är ond, till exempel Israel, och någon är god, till exempel Palestina. Någon är förövare och någon är offer. Men har jag fått lära mig något under den här tiden så är det att det finns offer på båda sidor. Det är om detta jag vill berätta i det här brevet.

Sderot ligger precis vid gränsen till Gaza. Sedan första intifadan 1987 har den varit ett oavbrutet mål för raketbeskjutning inifrån Gaza. När vi besöker Sderot är det lugnt. Nomika Zion, som vi ska besöka, bor i ett mycket idylliskt villaområde. Men hennes berättelse är ingen idyll utan en rapport direkt från fronten: Mellan 2002 och 2006 har staden utsatts för 7000 raketer. Om detta vittnar också alla skyddsrum på skolgårdar, lekplatser, busshållplatser och trädgårdar som är det första vi ser när vi åker in i staden.

-Det värsta, berättar hon, är den utdragna rädslan över åren till en punkt när det inte går att stå ut längre. Mellan 10 och 60

raketer varje dag, fortsätter hon, ibland kom de var femte minut. -Tänk er, säger hon, att ni sitter i bilen och ska skjutsa barnen till dagis eller skolan. Då går larmet och du har ingenstans att ta vägen. Du har två minuter på dig att hitta ett skyddsrum. Detta har varit alla föräldrars situation här. Sderot blev en traumatiserad stad. Så småningom flyttade var femte invånare.

-Vad händer med familjelivet när varje ögonblick är genomsyrat av tanken på nästa raket, ska den komma här? Staden föll samman när familjer med fyra barn började flytta. Det var som om en arm huggits av på stadens kropp. Det som räddade oss var att vi anställde en psykiater som hjälpte oss.

-Svårast var det under kriget 2008. Folk började ge uttryck åt alltmer extrema åsikter. Före andra intifadan 2002 brukade många åka till Gaza för att shoppa. Nu är allt sådant slut. Nu finns en mental mur.

-Gör en golfbana av Gaza!, Stäng av det elektriska nätet!, Jämna deras byar med marken!, sådant kunde man få höra tidigare också men nu sades det högt och det var okey. Vi förlorade vår förmåga att se palestinierna som människor, vi förlorade vår förmåga till empati.

-Då kände några av oss att vi måste göra något, vi samlades en natt och tog initiativet till gruppen Other Voice. Vi tänkte att det måste få finnas en annan röst än krigets. Vi tog kontakt med grupper i Gaza för att skapa en mänsklig kanal mellan israeler och palestinier. Varje vecka samlades vi och ringde folk inne i Gaza för att bara prata.

– Många lämnade staden, jag stannade här och kände mig som en civil soldat. Jag var emot kriget. Medias dramaturgi har hela tiden varit, när börjar nästa krig? Förut var det vart sjunde år, men nu vartannat. Vart har det lett oss? Krig förorenar hjärtat, du blir stum invärtes och förlorar din förmåga till empati.-Folk här såg kriget som ”the best show in town”, de hörde bombningarna som krigets musik, den underbaraste musik de någonsin hört. Folk samlades på kullarna vid gränsen till Gaza och firade. Det utbröt en festivalstämning, atmosfären var fascistisk. Bombningarna pågick dag och natt och därinne var våra vänner.

-Vi försökte ringa för att få veta hur situationen var, om de var skadade, det var fruktansvärt. Jag var tvungen att göra något. Jag skrev en artikel med rubriken ”Inte i mitt namn!” Den publicerades över hela världen och med ens blev jag hela Sderots fiende, en förrädare.

-Jag anser att Israel fortfarande är en demokrati. Det är min skyldighet som medborgare att höja min röst. Jag var inte en ensam röst, men jag var en tystad röst. Vi blev mycket isolerade. Idag är det ännu svårare att arbeta med Other Voice. Efter kriget har inte många raketer fallit över Sderot men fortfarande bor 1,5 miljoner människor i Gaza, som kallats världens största fängelse.

Skyddsrum på lekplats

-Jag är mycket pessimistisk just nu. Extremismen på båda sidor tycks växa. I Israel har folk blivit allt mer likgiltiga, de bryr sig inte längre.

-Min mardröm är att jag ska vakna en morgon och finna att Israel inte längre är en demokrati. Det vi i gruppen Other Voice kan göra är att försöka bygga broar, behålla kontakten med palestinierna i

Gaza, bilda opinion, ordna seminarier och konferenser med israeler och palestinier, låta våra röster höras.

Skyddsrum på lekplats

Kära Farmor, jag har låtit Nomikas egen röst komma till tals. Inget referat kan göra rättvisa åt hennes upplevelser. För mig står det klart att i den här konflikten finns inga segrare, bara förlorare. Jag hittade några rader i Eyvind Johnsons romanserie om Krilon som jag läser just nu och som du säkert minns var Farfars stora favorit. Den skrevs mitt under andra världskriget men jag tycker att den visar samma strävan till samtal och dialog som gör Nomika Zion och Other Voice så viktiga i Israel: ”Att samtala fram en ny värld, det var metoden. Ett fult, obränt riksdags-hus med levande, dryftande män och kvinnor i är tusen gånger bättre för medborgarna än de underbaraste tempel med eviga oljelågor över döda soldater.” Kram från Maria

Maria Bergom Larsson

Fyra frågor till Pelle Anderson, vd på A4, som skänker 50 ton cement till Ship to Gaza, som i vår kommer upprepa försöket att bryta Israels blockad.

Varför gör ni detta?

– Varje jul brukar vi skänka något till ett bra ändamål. Förra året skickade vi iväg en vattenpump till en by i Tibet, genom Actionaid. Och i år pratade vi om olika saker som man kan stödja och vi beslutade oss för att stödja Ship to Gaza, säger A4:s vd Pelle Anderson.

Varför just Gaza?

– Här lever människor under vidriga förhållanden. Gaza har ju beskrivits som världens största fängelse. EU, FN - alla fördömer det. Men ingen jävel gör något åt det. Då tänkte vi att det här är ett bra sätt att hjälpa dem.

Men är inte risken stor att Israel stoppar fartyget?

– Jag kan inte bedöma den risken. Det kommer ju bli en ännu större grupp båtar som går till Gaza i vår. Jag kan bara hoppas på att den här regeringen som Israel har nu tar sitt förnuft till fånga och släpper igenom lasten.

– Vad gör man med cement? Man gjuter klumpar och slänger på soldaterna? Det är inte särskilt sannolikt. Jag hoppas att Gazas befolkning får ta emot det här.

Ska du åka med?

– Det vet jag inte. Jag har inte funderat på den frågan. Det är viktigt att det här sker, men sedan huruvida det är viktigt att jag åker med, det har jag inte funderat på. Så jag passar på den frågan.

<http://www.dagensmedia.se/nyheter/kampanjer/article3039885.ece>

Vid årets demonstration till minne av Kristallnattens offer var Joakim Philipson från JIPF:s styrelse en av talarna. Han talade om gamla och nya brott mot tanken om alla människors lika värde. Här finns hans tal publicerat i sin helhet.

Tal vid demonstration till minne av Kristallnatten 9 nov. 1938

”På morgonen den 10 november 1938 slog 50 nazistiska SA-män sönder det judiska barnhemmet i Dinslaken. Alla barnens leksaker slängdes ut på gatan och barnen placerades på kärror. Fyra 15-åriga pojkar tvingades sedan dra kärrorna genom gatorna, som var fulla av åskådare. Deras vandringsslutsmål var en plats nära stadens synagoga, som hade satts i brand. Där hade stadens judiska män ställts upp. Snart skulle de skickas till Dachau. Hur barnen skulle klara sig brydde sig ingen om.”

Helgen den 9-10 oktober 2010 angreps judiska barn på en kursgård i Höllviken i det välmående, moderatstyrda Vellinge, strax utanför Malmö, av ett gäng antisemitiska ungdomar, som kastade ägg och skanderade ”heil Hitler”, ”judesvin” och ”judejävlar förstör Höllviken”. Vellinge är en rikemanskommun som blivit riksbekant för sitt motstånd mot att ta emot flyktingar. Enligt Sydsvenska dagbladet uttryckte Judiska församlingens ordförande i Malmö Fred Kahn att man ”ser mycket allvarligt på det som hänt” och han fortsatte:”– Tydligt är att man måste diskutera alla människors lika värde med de här ungdomarna.”

Man skall förstås vara försiktig med att dra alltför klara paralleller mellan Kristallnatten 1938 och det som hände i Tyskland då och dagens situation i Sverige. Den nazistiska ideologin är genom den efter Kristallnatten följande Förintelsen, mordet på miljontals judar, romer, homosexuella och krigsfångar av olika nationaliteter ändå för alltid komprometterad, död och begravnen. Eller? I sin viktiga bok ”Vårt förakt för svaghet” (1972) visade Harald Ofstad (1920-1994), professor i praktisk filosofi vid Stockholms universitet, hur grundläggande element i den nazistiska ideologin återspeglas i senare tids politik. I förordet till pocketupplagan av samma bok från 1979 skrev Ofstad:

”I stigande grad rangordnar vi människor som mer eller mindre värdefulla: elitmänniskor och mindrevärdiga, A-lag och B-lag.

...

I land efter land börjar man nu kräva lägre skatter och nedskärning av socialbudgeten. Eller med nazismens ord: Det finns inget skäl att ge ut pengar på dem som är dömda till undergång. Låt dem gå under. Det blir billigare - för de lyckade

....

Och de rika blir rikare och de fattiga fattigare. Och när de fattiga kräver att de rika ska uppge sin särställning, får de till svar att den är förutsättningen för världens rikedom och därigenom för att de fattiga inte är fattigare än de är. - Så försöker de starka att beröva de svaga också protesten.”

Sedan några år tillbaka har detta förakt för svaghet institutionaliserats och lagfästs i Sverige av de fyra arroganspartierna i regeringen. Man har gjort det under devisen ”Arbeit macht frei” - det heliga arbetet befriar alltså den arbetande inte bara från en del av den skatt som måste betalas av alla andra medborgare, men också från ansvar och omsorg om sina mindre lyckligt lottade medmänniskor, de som inte haft turen och lyckan att få eller kunna arbeta. Dessa, de svaga, skall följdriktigt bestraffas för sin svaghet, genom högre beskattning på sina i genomsnitt redan betydligt lägre inkomster. Uppenbarligen gäller för regeringspartierna inte längre principen om alla människors lika värde.

Genom att utdefiniera vissa grupper som mindre värda i samhället – arbetslösa, sjuka, föräldralediga, äldre – och bestraffa dem med sanktioner, som högre skatter än andra, har arroganspartierna legitimerat ett samhälle byggt på olika människovärde. Inträdet av det öppet främlingsfientliga SD i Riksdagen är därmed bara en logisk fortsättning på

arroganspartiernas lagfästa förakt för svaghet. (Av de tjugo nya riksdagsledamöterna från SD har också, som Expressen konstaterat i en artikel den 21 sept, så många som tretton ”alliansbakgrund”). Till grupper som de arbetslösa, pensionärer, kroniskt sjuka höjs nu ropen i Riksdagen för att ännu en grupp skall omfattas av den institutionaliserade diskrimineringen – invandrarna. Skytten i Malmö, som vi nu hoppas också är den man som äntligen har tillfångatagits, har visat att det finns folk som är så otåliga i sitt främlingshat, att de inte ens orkar vänta på ytterligare diskriminerande lagstiftning, utan är beredda att redan nu ta lagen i egna händer.

Vad har vi då, vi som samlats här idag, att sätta emot det rasistiska våldet, diskrimineringen och föraktet mot de svaga, till försvar för människovärdet och principen om alla människors lika värde? Vi har egentligen bara ett vapen – **solidariteten** mellan människor. Solidariteten mellan dem som för tillfället har och de som tillfälligtvis saknar ett arbete, mellan friska och sjuka, mellan yngre och äldre, mellan infödda och invandrare. Solidaritet kan förvandla svaghet till styrka, enskilda, splittrade minoriteter till en större majoritet, som inte är lika lätt att diskriminera och förtrycka. Solidaritet är något man känner med andra människor, trots vår inbördes olikhet ändå så lika, därigenom att vi faktiskt - om vi tänker efter bara en smula

– har gemensamma intressen. Alla människor, också den som idag är ung, frisk och stark, drabbas någon gång av sjukdom, arbetslöshet, svaghet och åldrande. Och även om vi själva tillfälligt inbillar oss att vi är odödliga, så har säkert de flesta erfarenheter av nära och kära som någon gång blivit sjuka eller arbetslösa. Och de allra flesta av oss har säkert några nära eller kära, vänner eller fränder som råkar ha sina rötter utanför Sveriges gränser. Solidariteten och toleransen mellan olika religiösa grupper som kristna, muslimer och judar, och mellan religiösa och sekulära, är nödvändig för att kunna bygga ett fredligt samhälle, inte bara här i vårt land men också, exempelvis, i Israel och Palestina.

För mig som jude och representant för JIPF – Judar för Israelisk-Palestinsk Fred är det egentligen självklart att visa min

solidaritet med palestinerna, som sedan drygt 40 år lider under en orättfärdig och olaglig ockupation och diskriminering inne i Israel. I den judiska Toran, den kristna Bibelns Gamla Testamente, uppmanas vi *åtminstone* 24 gånger av Gud att ”älska främlingen” mitt ibland oss och inte förtrycka honom ”ty ni var ju själva främlingar i Egyptens land”. Israels fortsatta ockupation och diskriminering av palestinier är därför inte bara olaglig och orättfärdig, den är också i grunden oförenlig med fundamentala element i judisk tradition, som jag uppfattar den.

JIPF har som en av de viktigare punkterna i sitt verksamhetsprogram att ”motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism”. Det gäller både i Israel – Palestina, i Mellanöstern, och här i Sverige. Därför är vi också med här idag.

Joakim Philipson

”De ropar aldrig mer!”

Här publiceras Henry Aschers tal på kristallnattmanifestationen i Göteborg 9 november mot rasism och främlingsfientlighet.

”Aldrig mer!” SÅ var tidsandan då jag växte upp i efterkrigstidens Sverige och Europa. Världen hade fått upp ögonen för vilka konsekvenserna blev av nazismens härjning i Europa. Aldrig mer nazism, aldrig mer rasism, aldrig mer

främlingsfientlighet. Det syntes fullständigt omöjligt.

I min familj var detta ännu tydligare. Min mamma hade flytt med sina föräldrar och farföräldrar från Berlin. Min pappa hade kommit som artonåring till Sverige. Han tillsammans med en kusin, 9 år gammal, var den enda som överlevt koncentrationslägren. Min morfars kusin Güntjer blev tagen i en razzia dagarna innan

kristallnatten och satt i Dachaus koncentrationsläger. Hans fru lyckades på något outgrundligt sätt få honom därifrån, och fly till England och överleva kriget.

Aldrig mer nazism, rasism och främlingsfientlighet. Så kan vi se vad som har hänt idag, främlingsfientligheten växer igen i Europa. Idag är det inte bara udda extremistiska sekter utan etablerade partier, regeringar och statschefer i länder som Italien, Frankrike och Danmark som står för en främlingsfientlig och rasistisk politik.

Samma typ av föreställningar som tog livet av mina släktingar och miljoner andra finns idag men riktas i första hand riktat mot muslimer, romer och resande. Men också antisemitismen tycks öka idag.

Ett främlingsfientligt parti har tagit plats i Sveriges riksdag. Så vad ska vi göra? Det finns en skillnad idag mot då: vi kan lära av historien. Vi har något som vi kan dra lärdomar ifrån.

Hurdå? Ja, jag tror att det finns anledning att varna för förenklade paralleller. Det finns likheter men det finns också skillnader. Jag tror man måste vara klok när man lär sig av historien.

Men vi kan titta på hur SD behandlas i media. De får en otrolig uppmärksamhet och en väldigt okritisk sådan, särskilt jämfört med andra femprocentspartier.

När får Vänsterpartiet den typen av uppmärksamhet? När intresserade sig media för Lars Ohlys barndom så som man gör med Jimmy Åkessons?

De finns en åsikt som säger att Sverigedemokraterna, nu när de tagit plats i riksdagen, ska behandlas som ett parti som alla andra. Men de är inte det! Och vi ska komma tillbaka till det.

SD, däremot, har lärt av historien! De har lämnat uniformerna, de har lämnat stöveltrampet, de undviker heilande och liknande. De har blivit prydliga, slipsklädda och i vissa sammanhang till och med värtaliga.

Sverigedemokraterna har översatt nazisternas propaganda till sådant som är mer gångbart i Sverige idag. Orden national och socialisterna var gångbara i trettioalets Tyskland och Sverigedemokraterna har översatt ”national” till ”Sverige” och ”socialisterna”, till ”demokraterna”.

Dock har Sverigedemokraterna aldrig tagit avstånd från sin nazistiska bakgrund! Alltså kan de aldrig behandlas som ett parti som alla andra. De accepterar inte ens den grundläggande principen för varje demokratiskt samtal som är principen om alla människors lika värde.

Men de är ju demokratiskt valda – måste man inte acceptera dem då? Här kan vi lära något av historien. Demokrati är en

form för beslutande, inte en garanti för kloka beslut. Nazisterna tog makten i ett demokratiskt val, men sedan avskaffade de demokratin. Men de kunde, teoretiskt sett, tagit beslutet att utrota Europas alla judar. Hade det beslutet varit mer rättfärdigt för det? Naturligtvis inte! Det finns ingen anledning att behandla Sverigedemokraterna som ett parti som alla andra.

Idag, 72 år efter Kristallnatten, tvingas vi åter ställa oss frågan: hur ska vi kunna bekämpa nazism och rasism i vårt samhälle?

Vi måste se skillnaden mellan SD:s rasistiska politik, deras parti, deras ledare, deras representanter och de frustrerade människor som röstar på dem.

Dagens Sverige är ett samhälle med tilltagande orättvisor och klyftor. Makten sparkar på de mest utsatta: arbetslösa, kroniskt sjuka, fattiga, traumatiserade barn och vuxna som flytt från bomber, krig och övergrepp. Samtidigt har de välbärgade blivit alltmer rika. Sverige idag har blivit ett rått och brutalt samhälle, inte pga ökad kriminalitet utan på grund av en omänsklig klasspolitik!

Samtidigt har det skett en avideo-logisering. Det finns en propaganda som säger ”det finns ingen idé eller bärande tanke som är värt att tro på”. Valet har förvandlats till en konsumentfråga av

samma slag som att välja telefonbolag eller elbolag. Ett parti är lika gott som ett annat, och frågan ställs vad tjänar du mest pengar på, inte vilket samhälle vill vi ha i Sverige?

Sverigedemokraterna framställer sig som ett alternativ för alla som längtar tillbaka till ett tryggt folkhem.

Men var lägger Sverigedemokraterna ansvaret på regeringens orättvisa politik, för EU:s orättvisa politik, för företagsnedläggningar, arbetslöshet och ekonomisk kris?

Inte på regeringen, inte på EU, inte på G20-länderna, inte på riskkapitalbolagens spekulations- kapitalister, inte på de som är ansvariga eller de som har makten. Man lägger ansvaret hos de som är ännu mer maktlösa, ännu mer utsatta, ännu mer utnyttjade! Därför är också Sverigedemokraterna helt ofarliga för de makthavare som är de verkligt ansvariga för dagens hårda och brutala Sverige. Ja, Sverigedemokraternas syndabockspolitik innebär ett viktigt stöd för den etablerade makten. Därför kan de aldrig vara en lösning. De är en del av problemet!

Etablissemangets reaktion har därför blivit ett försiktigt stöd och underförstådda signaler, tex Billström som menar att tiggare är kriminella. Eller de politiker som vill lägga över ansvaret för arbetslösheten på invandrarna som

individer, när vi vet att problemet är en rasistisk arbetsmarknad där man inte blir kallad på intervju när man har fel efternamn eller brytning.

I många länder finns ett mer öppet stöd från de etablerade partierna till de främlingsfientliga krafterna i jakten på röster. Det finns en risk att Sverige också blir ett Danmark.

Sverigedemokraternas syndabockstänkande känner vi igen – alltför väl!

Vad kan då historien säga oss om en lösning? Det handlar om enighet i stället för splittring. Det handlar om solidaritet mellan de som är utsatta, och med de som är utsatta.

Var det något jag lärde mig från min resa med Ship to Gaza och Frihetsflottiljen så var det just detta, om vi slog oss ihop och kämpade tillsammans, tvärs över nationella och kulturella gränser, då blev vi en kraft som kunde skaka de mest brutala och starkaste makter i grunden.

Vi måste kämpa tillsammans!

Vi måste samla oss till ett kraft- fullt vänsteralternativ, ett alternativ som vågar utmana den samhällsordning som ställer

de få välbärgades och rikas egoistiska och kortsiktiga intresse av ökad vinst som drivkraft för mänsklighetens utveckling. Vi måste våga utmana högerkrafterna för att istället arbeta för en förnyelse, en rättvis och solidarisk värld där alla, särskilt alla de som man idag sparkar på, kan leva ett människovärdigt liv.

”Aldrig mer!”. Idag är vi tusen personer i vårt fackeltåg i Göteborg.

Men vi är fler. Många andra finns med oss i Sverige, Europa och världen.

Men med oss i våra led finns idag också mina döda släktingar, de jag aldrig fick lära känna, de sex miljoner judar, de en miljon romer och resande, de fackföreningsledare, socialdemokrater och kommunister, de handikappade och utvecklingsstörda, alla de som dödades i koncentrationslägren.

Med oss finns de 40 miljoner som dödades i andra världskriget och alla de som överlevde den tidens fasor.

De ropar till oss: ”den som inte lär av historien tvingas genomlida den igen”. Hör deras uppmaning! Låt oss inte stå tysta än gång till. Det är oss det hänger på! ”Aldrig mer!”

Henry Ascher

Tale Vanløse Torv, 9.11.10

Før 72 år siden, 9.11.38, gennemførte nazister i Tyskland og Østrig en nøje planlagt progrom på landenes jøder, på grund af de mange smadrede forretningers glas kaldet ”Krystalnatten”.

5 år senere gennemførte den tyske besættelsesmagt, og dens danske hjælpere, en gentagelse af ”Krystalnatten” i Danmark. I dette tilfælde med baggrund i, at man havde påbegyndt tilintetgørelsen af Europas jøder, Romaer, handicappede og andre uønskede, - i gaskamrene i de berygtede lejre i bla. Polen.

I de mange år efter afslutningen af det nazistiske rædselsregime og 2 verdenskrig har den herskende myte været, at hele Danmark; den danske Kong Chr. X iført den gule jødestjerne og alle hans tro undersætter, kæmpede mod den tyske besættelse og med egne liv som indsats reddede alle de danske jøder til et venligt sindet Sverige, hvorfra de vendte glade og uskadte hjem og fortsatte deres daglige liv umiddelbart efter 5.maj, 1945.

Dette er imidlertid en sandhed med ganske overordentligt mange og store modifikationer.

Både i Danmark og i Sverige var store dele af befolkningen mere eller mindre præget af fremmedangst og antisemitisme, og frygt for ”den store nabo mod syd” og indstillet på udstrakt ”samarbejde”.

Danmark sendte i årene op til 45 mange asylsøgere fra Tyskland retur til

forfølgelse, koncentrationslejre og tilintetgørelse; politiske aktive fagforeningsfolk, tyske kommunister, som i deres illegale blade advarede befolkningen mod nazisternes angreb på jøderne, venstreorienterede flygtninge og jødiske flygtninge.

Under besættelsen hjalp man direkte besættelsesmagten med at identificere og indfange danske kommunister, politi og andre til udvisning til Tyskland og internering i lejre.

I dag ved vi fra de senere års forskning, at et liv som flygtning, internering i lejre, flugt fra dødstrusler, et liv som illegal under jorden og tab af nære familjemedlemmer traumatiserer og præger oftest folk resten af livet med svære psykiske lidelser. Og videregives til deres børn som sekundære traumatiseringer.

Jeg véd dette ikke kun fra forskningen, men fordi jeg selv oplevede, at min far **uplanlagt og tvunget** af omstændighederne måtte flygte Fra Dragør til Sverige, uden at familien, min mor, vidste hvor han var ...mine bedsteforældre, som var flygtet fra Ruslands progromer 30 år før og var asylansøgere i Danmark, måtte igen flygte, hals over hoved og splittet fra hinanden, til Sverige.

Min mor var lammet af rædsel og uden nogen som helst idé om, hvad hun skulle gøre med sig selv og sit 2 årige barn.. Hun blev sat i et tog til Gilleleje, hvor hun skulle reddes til Sverige sammen med

et ukendt ægtepar, der havde fået 10.000 kr til flugten af nogle ”frihedskæmpere”.

Flugten med toget blev opdaget af tyskerne, det lykkedes hende og de andre at flygte tilbage til København. Her blev hun i løbet af natten og næste dag mange halvt bedøvet med beroligende indsprøjtninger, og med tvang ført til Sydsjælland til en flugtrute dér, hvor hun så om natten blev sejlet til Trelleborg.

Jeg var blevet fjernet fra hende og indlagt på et hospital, hvorfra jeg senere kom i pleje resten af krigen hos nogle ukendte, men venlige danskere, der løb en risiko og skjulte et jødisk flygtningebarn.

Først efter krigen lykkedes det mine forældre at finde frem til hvor jeg var, få mig tilbage, og forsøge genoptage et normalt familjeliv.

Det blev det aldrig til !!

Et liv som krigsflygtning giver livslange traumer også selvom man udadtil, tilsyneladende er blevet ”reddet” i god behold. Man mister mange af sine mentale og følelsesmæssige ressourcer, genoplever traumatiske oplevelser og har svært ved at honorere mange af dagliglivets tilsyneladende banale krav.

Hvordan kan sådanne indsigter bruges i dagens danske samfund, hvor vi markerer Krystalnatten med parolerne

Beskyt mindretal - Bevar racismeparagraffen - Nej til racisme og fremmedhad

Er der overhovedet brug for at tage disse erfaringer alvorligt, stadig huske dem ?

Vi står jo her på torvet lige ved siden af Frode Jakobsens Plads, og jeg vil selvfølgelig bruge dagen til at minde om, at Frode arbejdede som modstandsmand lige fra ***før besættelsens start*** og var gift med en tysk jødisk kvinde, der måtte flygte til Sverige. Senere blev han kendt som medlem af Frihedsraadet og socialdemokratisk minister.

Vi markerer dagen samtidig med at der – ***netop i dag*** -. udkommer en bog om den feterede danske filosof , Danmarks fremmeste teolog, Søren Kirkegaard; bogen fokuserer på antisemitiske tendenser i hans teologi, som i høj grad indgår i den moderne danske folkekirkes teologiske fundament.

Den anden store personlighed og fundament for folkekirken er Martin Luther, som i endnu højere grad har bidraget til de teologiske begrundelser for antisemitisme og fremmedhad med sine værker **”Jøderne og deres Løgne”**, som var et væsentligt element i nazisternes opbygning af deres moderne antisemitisme, og **”Mod tyrken og Jøden”**. ”Tyrken” betyder her ”Islam”.

Bogen ”Jøderne og deres løgne” blev genudgivet i Danmark af DNSU, Danmarks National Socialistiske Ungdom, i ***Århus i 1972***. Bogen ”Mod Tyrken og Jøden” blev genudgivet på Tidehverv, som, bla., drives af Dansk Folkepartis folkekirkepræster Søren Krarup og Jesper Langballe. Disse repræsentanter for Dansk Folkeparti har hyldet regeringsskiftet 2001 som et ”systemskifte” og forklarer, at det gamle system, oplysningstidens og velfærds-samfundets tid, bla. bygger på Georg

Brandes som ”.. *på grund af sit jødiske blod var han uden pietet og samhørighed med landets fortid*” !!

Vi kan altså se en *tydelig værdipolitisk linje* fra tidligere tiders antisemitisme, antiislamisme, fremmedhad og frem til præcis i dag, hvor der – helt konkret - er elementer i dagens finanslovs ”udlændingepakke”, der faktisk ligger betænkeligt nær/overlapper alle de nævnte eksempler på **uønskede folk, udanske mennesker og ”jødisk blod”** !! og som stiller umenneskelige krav til asylansøgere og flygtninge i Danmark.

For den sags skyld er vi også i disse dage vidne til et opgør med en umenneskelig behandling af minoriteten af grønlandere i Danmark. En umenneskelighed begrundet i Danmarks fortid som kolonimagt, som vi nok kommer til at give en undskyldning for.

Og dette er hvad vi kan møde på ”de bonede gulve” præsenteret af mennesker i pæne jakkesæt, der laver love og færdes på Christiansborg.

I Malmö har jøder i et par år været udsat for ”hate crimes” og den aller seneste tid har der fundet mordforsøg sted, og skud efter folk med ”mørk hudfarve”! Det

viser, hvorledes tendenser, værdier efter ”systemskiftet” legitimerer endog drab på fremmede.

I Århus har en nylig udkommen bog afsløret, hvorledes ”systemskiftet og de nye værdier” inspirerer og understøtter kampen ”mod de venstreorienterede og de fremmede” præsenteret af danske såkaldte Hooligans og ”frihedskæmpere”. For 25 år siden fandt der regulære bombeattentater sted mod et israelsk flyselskab og en jødisk forretning i København.

Det er ikke tilfældigt, at Krystalnatsmarkeringer i Danmark bakkes op af netop fagforeninger og de 3 partier, der er i opposition til regeringen og Dansk Folkeparti, der har fået magten efter systemskiftet..

Der er brug for et nyt systemskifte / en folkelig markering af, at størstedelen af den danske befolkning er *for* et system, der kræver, at vi aldrig mere skal opleve en Krystalnat, men bakker op om dagens 3 paroler;

Beskyt mindretal - Bevar racismeparagraffen – Nej til racisme og fremmedhad

Robert Refby/Enhedslisten,

Dror Feiler har försökt återvända till Israel tillsammans med Mehmet Kaplan, för att registrera en grupptalan angående bortförande, olaglig arrestering, fysiskt och psykiskt våld och väpnat rån. De blev inte insläppta. Nedanstående artikel publicerades före avresan.

Israeli flotilla participant wants saxophone back

Artist Dror Feiler demands confiscated items be returned. 'Why does Israel need my saxophone?'

Feiler, who has lived for many years in Sweden, was among the Swedish delegation on the ship that left Greece for Gaza last May, intending to break Israel's siege on the Gaza Strip. Soldiers in the Navy's Shayetet 13 took over the three vessels that took part in the flotilla.

Among the personal items confiscated from Feiler, he says, were a saxophone and video cameras used to document a display he created on the decks of the ship from raw materials and foodstuffs, which appear on the list of items Israel does not allow into the Strip.

"The display's materials, purchased in Athens, included spices such as cumin, jam, and all sorts of things that for some absurd reason were on the IDF list," Feiler says. "I filmed the display with three cameras and the material was to be used in a performance work in Sweden. Two of the cameras were confiscated by the army and I hope I can get them back so I can continue my work."

According to Feiler, even if he doesn't hear of the reason for the confiscation of his belongings, he can understand why

telephones and cameras were taken. However, he doesn't understand why his saxophone was taken – and he's coming to Israel determined to get it back.

"Why does Israel need my saxophone?" he wonders. "I really want it back. A saxophone is not a weapon, and I find it hard to understand how someone could think to confiscate a musical instrument." Feiler recalls the well-known Swedish author Henning Mankell who was on the deck of the ship. Among the confiscated items was Mankell's manuscript for a TV series on his father-in-law, the famous director Ingmar Bergman. "What does Israel gain by holding this manuscript?" Feiler asks. "Why wasn't it returned? It's hard to avoid the thought that the Israeli government thinks it can do whatever it wants and the world will accept it quietly. In Sweden they don't understand this logic; it's the behavior of animals and someone will have to pay."

'I'm not against Israel'

Feiler is aware that the announcement of his arrival is liable to prevent his entry into Israel, but he hopes this won't happen.

"Preventing my entry wouldn't be logical, but I am aware that it's hard to count on the logic of Israeli authorities, so there is certainly a fear that they won't let me enter," he says. "It would be strange. After all, I was born in Israel, my mother lives in Israel and I have friends and family there. It's my right to enter and explain to anyone who wants to hear what the aim of the flotilla was and why I work overtime against the policies of the Israeli government." "I emphasize that my activities are not against Israel or its residents," he continues. "On the contrary, they stem from love and the desire to help and find a solution. I want Israel to continue to exist, and in my opinion the biggest threats to its existence are not Iran, Hezbollah or the Palestinians, but the Israeli government whose policies are leading to destruction. If the policies don't change, the future of Israel will be like that of the Crusader kingdoms that disappeared."

If he succeeds in regaining his saxophone, Feiler plans to finish off his visit with a festive concert, a series of events held by

Jenin's Freedom Theater as part of the campaign to break the Gaza siege.

"I very much want to visit the theater in Jenin," says Feiler, who is listed as a member of the management and is one of the theater's founders. "I feel responsibility towards this institution, which brings cultural activities to the (refugee) camp for the sake of peace and understanding. Art is a bridge between cultures and people."

<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3978738,00.html>

Netanyahu is smiling

No more pressure
To freeze the settlements.
The Americans
Are busy
With Wikileaks.

Meanwhile -
Our country
Is sliding
Down the slope,
Towards disaster.

Ad in Haaretz December 3, 2010

Det får inte hända igen

En av de viktigaste läxorna som de som har överlevt Förintelsen brukar förmedla är att om förföljelse och orättvisa tillåts, leder det till ökat förtryck, och gör den som inte vågat agera till medbrottsling. Denna kunskap gör också oss i JIPF (Judar för Israelisk-Palestinsk Fred) extra medvetna om vikten av att motstå alla former av etnisk diskriminering — i första hand idag förstås den diskriminering och det förtryck som den israeliska regeringen utövar mot det palestinska folket. Vi anser att behandlingen av de östeuropeiska romerna, både i Sverige och i resten av Europa på ett skrämmande sätt påminner om hur det rasistiska hatet smög sig in, blåstes upp och utnyttjades för 80-90 år sedan i Europa.

Det får inte hända igen.

Vi uppmanar regeringen — särskilt migrationsministern — och alla våra politiska partier, sociala organisationer och institutioner att upphäva alla former av diskriminerande och förnedrande behandling av romerna. Vi uppmanar regeringen att även kraftfullt agera i samma riktning inom EU.

JIPF (Judar för Israelisk-Palestinsk Fred)
17 september 2010.

Dr. Ruchama Marton, Founder and President of Physicians for Human Rights–Israel:

”The main concern of Physicians for Human Rights-Israel is to struggle against wrongs that stem from human conduct, rather than the illnesses caused by microbes.

As a human rights organization we are, by definition, political, speaking out against violations of human rights perpetrated by the regime. How can one treat the wounds of a torture victim, without pointing a finger at the torture system? How can one treat the plague of diarrhea – either in the occupied Gaza Strip or in unrecognized Bedouin villages – without addressing its cause: a government policy that denies people access to adequate water supplies?

We at PHR-Israel view this prize as an award for Israeli and Palestinian health professionals who have been able to maintain mutual respect and cooperation amidst pain, bloodshed, fear and hatred.”

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

Tel.: 08-84 97 48. e-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

c/o Dror Feiler, Bjurholmsg. 1B, 116 38 Stockholm. Tel.: 08-642 13 93

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 200 kr.

Enbart prenumeration kostar 100 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

Postgiro: 475 29 1 7-7